

39^è JOCS FLORALS de Sant Boi 2026*(Narrativa)***TOT PLE DE CABELLS.**

El dia 13 de març va ser un dia molt especial per a mi, el meu equip de vòlei i jo, ens estàvem tallant els cabells al vestuari, però millor començo pel principi. El primer dia d'escola, em vaig tornar a veure amb la meva millor amiga, la Dacota.

Les dues jugàvem a l'equip de vòlei de l'escola. En acabar les classes totes juntes vam anar al gimnàs per començar al primer entrenament. La Dacota ens va dir una mala notícia ella tenia una malaltia, això ens va posar molt tristes i no vam tenir forces per continuar l'entrenament.

El primer partit el vam perdre perquè ens faltava la Dacota que no podia jugar i era la col·locadora. Tres dies després va ser el meu aniversari i vaig fer una festa amb tot l'equip. La Dacota també va venir.

L'endemà a l'entrenament va venir el pare de la Dacota i ens va dir que la Dacota no hi era amb nosaltres. En aquell moment no vam contenir les llàgrimes i ens vam posar a plorar, ens vam sentir soles amb un dolor intens al cor.

La setmana següent vam jugar un partit, però abans de sortir, vam estar parlant de la Dacota i del seu major propòsit, que era guanyar la lliga. Aleshores vam decidir intentar guanyar per ella. Quan va tocar sortir vam anar a totes i vam guanyar el partit, igual que els altres tres següents. Ens vam classificar per a la final.

39^è JOCS FLORALS de Sant Boi 2026*(Narrativa)*

El dia va arribar totes juntes estàvem al vestuari, quan ens van cridar vam sortir totes amb fotos de la nostra companya Dacota, i una carta misteriosa que ens havia donat el pare de la Dacota abans del partit.

Anàvem perdent dos a zero i van xiular, tocava el descans, quan vam arribar al vestuari, vam obrir la carta misteriosa , que deia: Si llegiu aquesta carta és perquè heu arribat a la final espero que la guanyeu ànims. La Laia una noia de l'equip va dir "mireu el que posa pel darrere". Quan vam girar la carta deia: *"Per últim us faig un repte, us heu de tallar els cabells a veure si ho feu, no cal deixar-vos sense"*.

En aquell mateix moment, l'entrenadora va obrir la motxilla i va treure unes tisores. Una per una ens vam començar a tallar els cabells, quan vam acabar va tocar sortir i continuar amb el partit, tots ens miraven estrany, però no ens va importar. Quan vam començar vam sentir com una força invisible que ens va ajudar a guanyar el partit.

Quan va acabar ens van donar la copa, vam sortir corrents i vam agafar tots els cabells del terra, els vam ficar tots a dins de la copa igual que la carta de la Dacota. Estava tot ple de cabells. L'endemà estava la copa a la vitrina de trofeus amb els nostres cabells i la samarreta de la Dacota.